

|||||

D E S A D I S T . pornografische novelle van
G.K.van Reve.

De avond kwam vlug. Sneller dan anders, ondanks dat het pas september was en ongeveer zes uur. de straatverlichting was nog niet aan. De automobilisten en de fietsers hadden reeds de lichten van hun voertuigen ontstoken; als schaduwen met lichtgevende staarten schoven zij door de prille donkere avond.

De bomen, nog flink in het groen, ook al zag men hier en daar bruine-vergeelde bladeren als oude manuskripten vallen en zelfs al liggen langs de stoepranden, de bomen stonden nu zwartgeblakerd door de duisternis als dreigende onverzetbare kolossen, die men niet kon ontwijken. Zo leek het als men de rechte straat kwam inrijden. Naderbij gekomen, leek het alsof zij dan langzaam van elkaar afgingen om doorgang te verlenen. De straat niet zo breed, zoals de meeste straten zijn in de oude buurten van een stad, was aan beide zijden afgezet met bomen, meest oude en slechts hier en daar jonge aanplant.

De ramen van bijna alle huizen stonden nog wijd open. Terwijl Frits van Egters door de straat fietste, werd hij deelgenoot van wat er zich in die huizen afspeelde. Kindereen huilden, de radio's, die de nieuwsberichten als het ware uitbraakten, doordat ze veuls te hard aanstonden, en de onvermijdelijke etensgeuren, maakten van deze avond wat ze was ; EEN LAUWENAZOMER AVOND.

Verwacht, entoch onverwacht--zoals alles wat verwacht wordt onverwachts komt--flitsede straatverlichting aan. Zijn ogen, juist aan het donker gewend, werden even afgeleid, net voldoende om niet te zien, dat er op de rijweg een pak vuil lag. Hij reed er tegenaan en verloor de macht over zijn stuur. Voordat hij zich bewust was wat er gebeurde, eigenlijk al gebeurd was, lag hij op straat. Twee mensen maakten zich uit het donker van een portiek los. Een van hen kwam naar mij toe: "Hebt u zich bezeerd?", vroeg hij terwijl hij de fiets opraapte. "Niet zo heel erg", antwoorde Frits en probeerde op te staan, maar zijn linker-arm deed zo'n pijn bij die beweging, dat hij verschrikt weer terugviel.

De man had zijn fiets tegen een boom geplaatst en was weer op hem toegelopen. Behulpzaam liet hij zich op zijn knieën zakken, om hem op te tillen. Frits waarschuwde hem voor zijn arm, die nu lelijk begon te steken. Terwijl hij hem optilde was zijn gezicht vlak bij dat van Frits, hun ogen ontmoeten elkaar, ER WAS EEN BLIK VAN VERSTANDHOUDING IN..... Zijn ogen gingen bijna geheel schuil onder zijn zwarte donkere wenkbrauwen, zijn gevulde lippen krumde iets, toen hij kracht zette om frits op te tillen; sterk was hij niet. Zijneigenlijk iets te lang donker haar was opgemaakt tot een kuif. "Wilt u even zitten, terwijl ik een dokter haal?", vroeg hij, terwijl zwij-Frits op de man steunend-langzaam naar het trottoir toeliepen. Frits knikte.

In het portiek was een vrouw-zijn, ^{VROUW} zoals later bleek-bezig de deur van het benedenhuis te ontsluiten. Toen het gebeurd was, zwaaide zij deze gast-vrij open enging een paar passen op-zij. Eenmaal in de gang, kwam ook zij binnen en schoof langs de mannen heen, om hen voor te gaan naar de kamer, waar zij direkt het licht aanstak.

ER WERD EEN STOEL AANGESCHOVEN EN FRITS VAN EGTERS GING ZITTEN.....

"Wil jij even koffie zetten Anna, terwijl ik een dokter ga halen?", vroeg hij. De vrouw knikte en begon bedrijvig heen en weer te lopen.

Hij had nauwelijks de deur achter zich dichtgedaan, toen de vrouw naar Frits toekwam. Zij was vrij lang en slank. Ze had een stakke, lichtgroene rok aan met een witte blouse er boven. Ze had een prettig open gezicht en fraaie lippen, die iets met een blauwachtig-rood lipstec waren aangezet. Haar blonde haar hing muzikaal-ritmisch om haar lang, gevuld gezicht. Ze was niet knap, maar wel aantrekkelijk. Haar ogen glinsterden en weerkaatsten het zachte licht van de lamp, die een beetje scheef hing.

"Hebt u erg veel pijn?", vroeg ze met een matte, fascinerende stem. "Alleen in mijn arm, verder heb ik nergens last van", antwoorde hij, terwijl hij er zich op betrapte, dat hij ondanks de pijn, haar met meer dan normale nieuwsgierigheid bekeek.

Zij had het door, want ze begon te glimlachen en gaf hem een knipoogje, terwijl ze naar de keuken liep.

Hij keek wat rond en zag dat het een gezellige kamer was. Links van hem hing een groot schilderij, met als voorstelling vier grijze paarden. Op één van de paarden zat een naakte jonge vrouw, met lang blond haar, dat over haar hele lichaam was gerangschikt en haar borsten en schaamte bedekte. Op de achtergrond waren enkele bomen te zien.

Onder het schilderij, tegen de muur aan, stond een klein bureau, dat was afgeladen met papieren en boeken.

Recht tegenover het bureau was een tafel, vlak daarnaast een rustbank. Tegenover hem stond een radio op een modern tafeltje. Op de grond lag een tapijt, waar jetot over je enkels in wegh zakte. Hij zat met zijn rug naar de deur, in een half ronde stoel met rose bekleding. Schuin tegenover hem stond nog zo'n stoel. Langzaam dwaalden zijn ogen af over de stoel en het bureau heen naar boven; het schilderij fascineerde hem.

"Dat is Helena van Troye", hoorde hij ineens achter zich zeggen.

Hij draaide zich half om en keek in het gezicht van zijn gastvrouw, die met twee koppen koffie in haar handen, juist de kamer weer was binnengekomen.

"Ja", ging zij verder, "dat moet een mooie vrouw geweest zijn".

Toen iets zachter: "Ik kan mij goed voorstellen, dat er een man naar haar heeft staan gluren, ondanks dat hij wist, dat het zijn dood zou zijn wanneer men hem zou ontdekken. Zou jij, eh.....pardon, U ook gekeken hebben? Hij moest het antwoord schuldig blijven, voorlopig tenminste, want haar man, vergezeld van een dokter, kwam de kamer binnen. De vrouw stond op en ging naar de keuken.

HAAR MAN GING SCHUIN TEGENOVER HEM ZITTEN TERWIL DE DOKTER ZIJN ARM BEGASTTE.

Eindelijk zei hij: "Niets bijzonders, een beetje gekneusd".

Toen kwam de vrouw weer binnen, en haar man liet de dokter uit.

"En,", vroeg ze belangstellend, terwijl ze haar wenkbrauwen optrok.

"Oh, het is niets, een beetje gekneusd, dat is alles".

Haar man kwam weer binnen. Zwijgend dronken zij hun koffie.

Toen hij, na beiden bedankt te hebben, opstond om weg te gaan, ging de vrouw mee naar de deur. Haar man bleef zitten.

Ze deed de deur open en zei zachtjes: "Naar mij kijken, daar staat geen doodstraf op....."

Hij draaide zich om en wilde haar antwoorden, maar zij legde haar wijsvinger op haar mond. Toen op normale toon: "Ik ben blij, dat het niet ernstig is". Zij gaf hem een hand. Hij voelde een stukje papier. Voorzichtig nam hij het over en stak zijn hand nonchalant in zijn zak. Haar man was ook nog even naar voren gekomen. Ook hij stak zijn hand uit.

"KOMT U NOG EENS LANGS?", vroeg hij, terwijl hij hem weer aankeek met een blik van verstandhouding.

"Heel graag", antwoorde frits.

De man gaf zijn naam en adres, dat merkbaar haastig was geschreven, want het was nauwelijks leesbaar en stond op een reepje krant.

Hij ging de deur uit, de donkere avond in. Het weer was afgekoeld, HJ HUIJ VERDE EVEN.....

—wordt vervolgd—

auteursrechten voorbehouden.

